

РЕШЕНИЕ

№ 3626

гр. София, 31.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 16.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **12277** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба вх. № 43075/09.12.2021г. по описа на АССГ на Ж. Т. Ж., действащ чрез адв. Т. К. Р. от АК-В., с адрес за призоваване [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № Ц 2153-21-134 от 18.12.2020г. издадено от Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане №[ЕИК]/28.09.2020г. на длъжностно лице по „ПО“. Жалбоподателят твърди, че разпореждането не е законосъобразно, тъй като не е зачетен част от трудовия му стаж. По изложените съображения моли съдът да постанови решение, с което да отмени решението на Директора на ТП на НОИ. Претендира направените по делото съдебни разноски.

Ответникът по жалбата – Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуален представител оспорва основателността на жалбата и прави искане същата да бъде отхвърлена. Твърди се, че осигурителният стаж няма отношение към оспореното разпореждане, респ. решение, тъй като с него е възобновена личната

социална пенсия за инвалидност на жалбоподателя.

След преценка на събраните по делото доказателства, АССГ, трето отделение, петнадесети състав, приема от фактическа страна за установено следното:

По повод заявление № 2112-21-2283 от 30.05.2017 г. на Ж. Т. Ж. за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/, с Разпореждане № [ЕГН] от 07.06.2017 г. на длъжностно лице по „ПО“, във връзка с ЕР № 1284/061 от 29.03.2017 г. на ТЕЛК с определена трайно намалена работоспособност /ТНР/ 72 % със срок до 01.03.2020г., на жалбоподателя е отпусната социална пенсия за инвалидност. В разпореждането е посочено, че относно правото на лична пенсия за ИОЗ пенсионният орган ще се произнесе с последващо разпореждане.

С Разпореждане № [ЕГН]/221 от 25.08.2017 г. на длъжностно лице по „ПО“ е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за ИОЗ на основание чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО. При обжалването по административен ред на посоченото разпореждане е постановено Определение № 2153-21-342/27.11.2018 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което жалбата е оставена без разглеждане като недопустима и производството по нея е прекратено. След двукратното връщане на пощенската пратка с определението, същото е връчено с поставяне на съобщение в ТП на НОИ С. - град, снето на 06.03.2019 г. По жалба от 22.01.2020 г. на Ж. Ж. до Управителя на НОИ с искане за проверка по обжалването на разпореждането от 25.08.2017 г. исканата проверка е извършена, като за резултатите от нея Ж. Т. Ж. е уведомен с писмо изх. № 1012-40-25# 1 от 03.02.2020г.

Във връзка с ЕР № 2052/101 от 05.06.2020 г. на ТЕЛК, с определени ТНР 71 % и срок на инвалидността до 01.06.2023 г., пенсионният орган е постановил Разпореждане № [ЕГН]/28.09.2020 г., с което на основание чл. 90а от КСО и чл. 30, ал. 3 от НПОС отпуснатата лична социална пенсия за инвалидност на Ж. Т. Ж. е възобновена, считано от 02.03.2020 г.

Разпореждането е обжалвано по реда на чл. 117, ал.1, т.2 от КСО пред ръководителя на ТП на НОИ – С.-град. След обсъждане на фактическите и правни основания за основания на постановеното разпореждане, директорът на ТП на НОИ с решение № Ц2153-21-134/18.12.2020 г. е отхвърли жалбата срещу разпореждането за възобновяване на социалната пенсия за инвалидност на Ж..

С оглед установеното от фактическа страна, Административен съд – София град, трето отделение, петнадесети състав, при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши проверка на обжалвания акт с оглед наведените с жалбата основания и правомощията си по чл. 168, ал.1 от АПК, прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

По основателността на жалбата:

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Директорът на ТП на НОИ правилно се е граничил да обсъжда релевантните за законосъобразността на оспореното пред него разпореждане обстоятелства. Навеждането на други, неотнормирани обстоятелства с жалбата не може да разшири предмета на административната проверка и тяхното игнориране не би могло да се преценява като каквото и да било процесуално нарушение. Няма основания да се приеме, че актът не е съобразен с целта на закона.

По отношение на материалната законосъобразност на акта, доколкото спорът се свежда до това дали е следвало да бъде зачетен претендиран стаж на жалбоподателя за „Ж. „Г. Д.“ и в ДФ „С.“, положен в условията на първа категория труд, съдът съобрази следното:

Разпореждането от 28.09.2020 г. касае лична социална пенсия за инвалидност, която не зависи от трудова дейност, а от определен от органите на медицинската експертиза процент ТНР. Съгласно чл. 90а, ал. 1 от КСО право на такава пенсия имат лицата, навършили 16- годишна възраст, с ТНР повече от 71 на сто, на които не е отпусната друга пенсия, вкл. от друга държава. Конкретният осигурителен стаж на лицето е ирелевантен по отношение на основанията за отпускане и размера на тази пенсия, който зависи изцяло от степента на увреждане. Затова правилно осигурителния стаж на лицето не е обсъждан при постановяване на оспореното разпореждане.

По изложените съображения съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски за

юрисконсултско възнаграждение от страна на ответника е основателна, предвид нормата на чл. 143, ал. 3 от АПК. На основание чл. 120, ал.1 от КСО жалбоподателят е освободен от държавна такса, но не и от разноси в производството. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, към който препраща чл. 143, ал. 3 от АПК относно определянето на размера, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. На основание чл. 24, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ и с оглед липсата на фактическа и/или правна сложност на делото възнаграждението за ответника следва да бъде определено в размер на 100лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал.2 и чл. 143, ал. 3 от АПК, Административен съд – АССГ, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. Т. Ж., действащ чрез адв. Т. К. Р. от АК-В., с адрес за призоваване [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № Ц 2153-21-134 от 18.12.2020г. издадено от Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане №[ЕИК]/28.09.2020г. на длъжностно лице по "Пенсионното осигуряване".

ОСЪЖДА Ж. Т. Ж., действащ чрез адв. Т. К. Р. от АК-В., с адрес за призоваване [населено място],[жк], [жилищен адрес] да плати на ТП на НОИ – С.-град разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: